

Alcoi insòlit

Nando Boronat (Alcoi, 1968) és el president de l'Insònit Club, el col·lectiu organitzador de la Primera Mostra de Ritmes Electrònics i Cultura Digital, que va tenir lloc a Alcoi del 27 al 30 de maig, amb més de sis mil assistents.

"Insònit Club és un col·lectiu de persones interessades en les noves tecnologies i en la seua aplicació a diversos camps, des de l'art o la música fins a la producció industrial."

Alcoi encara té costeres i ponts, però la mítica "música de telers" de les seues fàbriques ha estat substituïda, si més no durant uns dies, per la ja igualment mítica "música electrònica". La capital industrial de les comarques centrals valencianes va acollir aquesta Primera Mostra de Ritmes Electrònics i alguna de les seues fàbriques històriques, com és l'antiga de Carbonell, en ple centre urbà, buida actualment de teixidors i de passadores, es va veure envaïda per una legió de clubbers, cybernauts i indie-pops, de la més variada procedència geogràfica, ideològica i estilística, al ritme imposat per figures internacionals i locals del que s'ha denominat popularment com a tecno. Completada amb exposicions, amb les performances de Sol Picó, ZIP o CRI Corporation i amb sessions en alguns dels locals de la ciutat (Naïf, Total SA...), aquesta primera mostra ha estat la millor carta de presentació d'Insònit Club.

—*Què és l'Insònit Club?*

—Insònit Club és un col·lectiu de persones interessades en les noves tecnologies i en la seua aplicació a diversos camps, des de l'art o la música fins a la

producció industrial. Insònit naix, de fet, fora d'Alcoi, a partir d'uns quants amics que vam anar coincidint a festivals com el Sónar o el de Benicàssim o, simplement, als clubs de la ciutat de València. Ens adonarem que a Barcelona hi havia tot un moviment en aquest sentit, que també s'estava implantant a València i veiem que Alcoi no podia quedar-ne al marge. A nosaltres, per l'edat i la formació que tenim, tot aquest món ens va arribar de sobte, com una bufetada, però vam descobrir que a Alcoi hi ha tota una generació més jove que ha crescut i s'ha educat tenint les noves tecnologies com un component normal de la seua vida: juguen amb el CD-Rom, treballen amb Internet, fan música amb ordinadors... I el millor de tot: tenen unes ganes d'explorar imparables.

—*Quan naix la idea de fer aquesta Primera Mostra de Ritmes Electrònics i Cultura Digital?*

—L'octubre de 1998 plantegem a Carles Esteve, regidor de Cultura, la idea de fer una festa de música electrònica a la ciutat d'Alcoi. Bé, realment, el que li plantegem és fer una "festeta", sense pretensions excessives, ja que el nostre pressupost era molt reduït. Esteve, però, s'hi interessa molt, ens garanteix la col·laboració de l'Ajuntament d'Alcoi i ens demana que li presentem un projecte molt més ambiciós. En paraules seues: "per a demanar sempre s'està a temps". L'ajuntament, doncs, s'hi implica i aquí estan els resultats.

—*Amb quin pressupost heu treballat i quines ajudes heu aconseguit?*

—El pressupost total és de quasi cinc milions i mig de pessetes i hem tingut ajudes, bàsicament de l'ajuntament, de vora els quatre milions. Supose que cobrirem les despeses per complet. A banda, hem tingut ajudes d'infraestructura d'empreses locals que treballen en l'electrònica i la informàtica. Aquestes ajudes es materialitzaran també en l'edició d'un CD-Rom que recollirà el bo i millor del que ha passat a Alcoi aquests dies.

—*Com han funcionat l'Insònit Expo i l'Insònit Acts, les exposicions i les demostracions de noves tecnologies que heu dut a terme durant el temps que ha durat la Mostra?*

—Molt bé, la veritat. Més de quatre mil persones (de les sis mil que, en total, han assistit a alguna de les activitats) han passat per la Llotja de Sant Jordi i han experimentat amb realitat virtual, s'han connectat a Internet o han assistit a les demostracions

tecnològiques. Destacaria especialment l'exposició de NADA (Nou Art Digital Alcoià), un col·lectiu que aglutina joves de la comarca que apliquen aquestes noves tecnologies a diversos camps, com l'interiorisme, el disseny tèxtil o la pintura digital. També les diverses instal·lacions artístiques han mostrat molt del que s'està començant a fer i de quina manera l'artista s'apropia de les noves tecnologies i de les possibilitats que li ofereixen, les duu al seu terreny i les incorpora al procés creatiu.

—Creus, per tant, que aquesta incidència de la tecnologia és tan important per al desenvolupament de l'art?

—Sí, sense cap tipus de dubte. Pense, fins i tot, que hauríem de redefinir el concepte d'artista, perquè les noves tecnologies i la facilitat que tothom té per accedir-hi estan democratitzant l'art, socialitzant-lo, fins a un punt on mai no s'havia arribat.

—Quant a la vessant musical de l'esdeveniment, quins han estat els criteris per seleccionar els artistes i discjòqueis participants? Perquè si es mira bé el cartell, sembla que tot hi té cabuda, des de Mell Allen a Nacho Division...

—Efectivament, l'eclecticisme és la nota dominant. Com que era la primera vegada que una mostra així es fa a Alcoi, no podíem oblidar cap de les tendències que estan actualment en vigor ni deixar cap estil sense tocar. Dins d'aquest eclecticisme, sí que hem seguit, però, un criteri ben clar a l'hora de convidar els participants: d'una banda, volíem que vinguera gent de fora del País Valencià que ja tinguera una llarga trajectòria i un nom internacional (és el cas dels Soul of Man, del Regne Unit, o del Professor Àngel Dust, de Barcelona), compaginant-ho, per un altre costat, amb valencians que comencen a ser coneguts en els circuits de la música electrònica, com DJ Cristian de València, Adn d'Alacant o la gent

ROSWITA

ROSWITA

EMILI PAYÀ

EMILI PAYÀ

d'Overdrive de Benidorm. Sé que ens poden acusar que no hem fet un cartell amb unitat estilística, però la veritat és que hem preferit abraçar el màxim de tendències possibles (des del house al drum'n'bass o al tecno minimalista): segur que, així, trobes alguna cosa que t'agrada, ha!, ha!

—Amb quins contactes heu treballat per confeccionar el cartell?

—Bàsicament de València (Art per un Nou Mil·lenni, 3MV, Deft...) i d'Alacant (Trocajero). De Barcelona, desgraciadament, no hem tingut cap resposta, excepte la participació esporàdica de Lippo i del Professor Àngel Dust.

—Com veus l'estat de la música electrònica i dels clubs al País Valencià?

—Em negue a ser pessimista, però, realment, es troba en un moment ben difícil. València es va desgastar moltíssim amb el bakalao, a finals dels anys 80, però hi ha tota una sèrie de gent que, des del més pur underground, ha estat lluitant per reestructurar el panorama de la música electrònica, experimentant i treballant en l'ombra. De fet, quan vols fer música i descobreixes que t'han ensenyat a tocar malament el piano, has de tornar a ensenyar-te. Així, i si vols, orientant-se amb el que es fa a Barcelona o el que es veu a festivals com els de Benicàssim o Satisfaxion, personatges com DJ Cristian han aconseguit enfocar els nous estils amb passió i il·lusió.

—Supose que, després de l'èxit que heu tingut, ja deveu haver pensat de donar-li certa continuïtat al vostre projecte...

—Sí: a banda de l'edició del CD-Rom, preparem unes festes que volem que tinguen caràcter mensual. També volem dur endavant cursets d'art digital i preparar una Insònit-Expo per a l'octubre. I és ben possible que ens plantejem que la Mostra tinga caràcter anual...

Emili Payà

De dalt a baix, performance itinerant 'Viddues', de CRI Corporation. La Llotja de Sant Jordi, seu de les exposicions. El chill-out del Naïf, i el punk-rock alcoià que se suma al festival tecno. Més de quatre mil persones han passat per La Llotja per experimentar amb realitat virtual, connectar-se a Internet o assistir a les demostracions tecnològiques.